

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Перник, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
Членове: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА
Диана Мл. Матеева

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. С.А
като разгледа докладваното от Диана Мл. Матеева Въззивно гражданско дело
№ 20231700500089 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С решение № 194 от 29.12.2022 по гр.дело № 892/2022 по описа на РРС, се отхвърлят предявените искове от О. Д. Т. обективно съединени искове по чл.344 ал.1 т.1 т.2 и т.3 КТ вр.чл.225 ал.1 КТ срещу Заповед за уволнение № *** на Кмета на Община Р. от длъжността „****“ в Общинска администрация Р. и за осъждане последната да му заплати сумата 9000лв. обезщетение за времето без работа поради уволнението за периода 11.08.2022-11.02.2023г.

В установения от закона срок е постъпила **ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА** от О. Д. Т. срещу решение № 194 от 29.12.2022 по гр.дело № 892/2022 по описа на РРС, с която се иска :

ДА СЕ ОТМЕНИ решението - като недопустимо, неоснователно, неправилно незаконосъобразно и необосновано, постановено при неправилно тълкуване на КТ, ЗМСМА, ЗПКОНПИ , ЗНА и др. и да се постанови ново, с което обективно съединените искове по чл. 344 ал.1 т.1 т.2 и т.3 КТ вр.чл.225 ал.1 КТ да бъдат уважени, както и да се присъди исканото обезщетение, както и да бъде възстановен на заеманата до уволнението длъжност.

Претендират и разноски.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е депозиран **отговор** на въззивната жалба от Община Р., в който се иска: **ДА БЪДЕ ПОТВЪРДЕНО ИЗЦЯЛО** първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Производството е въззивно и намира правното си основание в чл. 196 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на О. Д. Т., депозирана чрез процесуалния му представител адв. А. Ч. против решение № 194 от 29.12.2022 по гр.дело № 892/2022 по описа на РРС.

С посоченото решение, с което са отхвърлени иските на жалбоподателя за отмяна на заповедта за уволнението му, за възстановяване на жалбоподателя на предишната работа на длъжност „***“ в Общинска администрация Р. - да му се заплати сумата 9000 лв. обезщетение за времето без работа поради уволнението за периода 11.08.2022-11.02.2023г., ведно със законната лихва до окончателното ѝ изплащане на основание чл.225 ал.1 от КТ, както и да бъде осъден ответника да заплати на ищеца направените по делото разноски за правна защита.

В жалбата са наведени доводи за процесуална и материална незаконосъобразност на това решение.

Сочи се, че в същото няма изложени мотиви относно съществена разлика между държавна и общинска администрация, а само е имало такава относно администрацията на изпълнителната власт – централна и местна, което не било предмет на спора. Били нарушени пазпоредби на КТ – чл.3б ал.2, ал.3 чл.3д ал.6, чл.3е ал.2 и други. Липсвали мотиви относно разпоредбата на чл.107а от КТ /ДВ бр. № 95/28.10.2003г./. Неправилно съдът преценил нормата на чл.195 ал.2 от КТ. Моли да се отмени това решение изцяло и се постанови ново, с което да се уважат предявените иски.

Въззиваемата страна – ответник Община Р. е депозирала отговор на жалбата в законния срок. Навежда доводи за неоснователност на жалбата. Посочва, че обжалваното решение не страда от визиранияте във въззивната жалба пороци. Счита, че същото е валидно, допустимо, материално и процесуално правилно, законосъобразно и обосновано. Моли да бъде потвърдено.

С жалбата и отговора не е искано събирането на нови доказателства.

Като съобрази становището на страните и анализира представените и събрани по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, че ищецът е работилна длъжност „***“ в Общинска администрация Р..

Трудовото му правоотношение е прекратено договор е прекратен със Заповед № *** г. на кмета на Община Р., на основание чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ.

Причина за прекратяването е установеният от работодателя факт, че ищецът е управител и съдружник в „ИВ – ЕЛС“ ООД и управител на „Квант Инженеринг БГ“ ЕООД.

По делото е представена и декларация от *** г. от ищеца О. Т., с която последният е декларира, че не заема друга длъжност и не извършва друга дейност, която съгласно Конституцията на Република България или друг специален закон е несъвместима с положението му на ***.

По делото е представена и декларация по чл. 12, т. 2, вр. чл. 14 от Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси, с която ищецът е декларира, че към датата на назначаването му на длъжността *** в Община Р. не е имал участие в търговски дружества.

От представеното по делото заверено копие на личното трудово досие на ищеца се установява, че същият по силата на трудов договор № *** г. е работил в Община Р. по трудово правоотношение на длъжност „***“, при уговорено основно месечно

трудова възнаграждение в размер на 800,00 лева, при 8-часов работен ден, като трудовият договор е сключен за определено време до провеждане на конкурс.

С допълнително споразумение към трудовия договор от *** г. е променено основното трудово възнаграждение, получавано от ищеца, на 1350,00 лева месечно.

Така установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Предявени са обективно, кумулативно съединени иски за :

-отмяна на Заповед за уволнение като незаконосъобразна;

-възстановяване на ищеца на длъжността, на която е работил преди уволнението и

-заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в резултата на това незаконно уволнение, но за не повече от шест месеца, в размер на 9000 лева, ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното ѝ изплащане.

Настоящият състав на Окръжен съд Перник намира, че претенцията е изцяло неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Основният иск - за признаване уволнението за незаконно и неговата отмяна, с правно основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ е неоснователен.

Ищецът е работил в общинската администрация по трудово правоотношение.

Работещите в администрацията на изпълнителната власт по трудово правоотношение не могат да бъдат еднолични търговци, нито неограничено отговорни съдружници и/или управители на търговски дружества. Тази забрана законодателят изрично е вписал в КТ, в който са определени и посочени „Допълнителни условия” при възникване на трудовото правоотношение.

В конкретния случай трудовото правоотношение на въззивника-ищец е възникнало от *** г. и на тази дата той е постъпил на работа. /арг. трудов договор № *** от същата дата/.

Жалбоподателят е бил вписан като едноличен собственик на капитала и управител на "ИВ - ЕЛС" ЕООД, ЕИК 200353949 с учредителен акт от *** г. с предмет на дейност: Строително-ремонтни и довършителни работи, консултации, управление на недвижимо имущество, информационни, програмни, импресарски и други услуги, търговско представителство и посредничество, комисионни и лицензионни сделки, вътрешно и външно търговска дейност, реекспорт, покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид; търговия с нефтопродукти; транспорт, продажба на стоки собствено производство; сделки с интелектуална собственост; лизинг; продуцентска, издателска и печатна дейност, хотелиерски, туристически, както и всички други дейности, разрешени от закона и съгласно изискванията на действащото законодателство.

Преди това жалбоподателят е вписан и като едноличен собственик на капитала и управител на "КВАНТ ИНЖЕНЕРИНГ БГ" ЕООД ЕИК 202777715, с учредителен акт от *** г. с предмет на дейност: Извършване на строително-монтажни работи; Строителство; Покупка на стоки с цел продажба в първоначален, преработен или

обработен вид в страната и в чужбина; Производство на стоки с цел продажба в страната и в чужбина; Покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба; Импорт, експорт и реекспорт; Осъществяване на бартерни, компенсационни и други специфични сделки и операции; Комисионна, спедиционна, складова и лизингова дейност; Търговско представителство и посредничество в страната и в чужбина: Превозна, информационна, импресарска, рекламна дейност, или предоставяне на различни услуги; Вътрешен и международен превоз на пътници и товари: Туристическа и хотелиерска дейност след издаване на лиценз; маркетингова дейност; разкриване и експлоатация на заведения за обществено хранене, кафе и кафе-аперитиви; вериги от фирмени магазини, ателиета и бутици, както и всички други дейности разрешени от закона. Всички дейности, за които е необходимо издаване на разрешение (лиценз), ще бъдат осъществявани след получаването му.

Твърдението на жалбоподателя, че между общинска и държавна администрация има съществена разлика и по тази причина ищецът е можел да има еднолична търговска фирма и да бъде управител на събирателно търговско дружество, е несъстоятелно и не може да бъде споделено.

Изпълнителната власт е централизирана и има своите служби на териториалните единици, на които е разделена държавата.

Не може да се приеме, че местната администрация не е част от администрацията на изпълнителната власт, нито че не е част от държавната администрация, като най-общо понятие. /арг. чл.8 от Конституцията на Република България и Закон за администрацията, глава IV/.

Разпоредбата на чл.107а от КТ определя допълнителните условия за работещите по трудово правоотношение в „държавната” администрация, независимо от равнището, на което се намира конкретното лице.

Когато работещите по трудово правоотношение в държавната администрация, „притежават едно от изчерпателно изброените в чл.107а от КТ качества, те са длъжни, на основание чл.126, т.12 КТ да уведомят работодателя за наличие на несъвместимост с изпълняваната работа, когато по време на осъществяването ѝ за тях възникне някое от основанията за недопустимост по чл.107а, ал.1 КТ.

Това задължение за уведомяване възниква с влизане на разпоредбата на чл.107а КТ в сила.

Жалбоподателят – ищец, чието трудово правоотношение е възникнало на *** г., още с влизане в сила на посочената разпоредба на КТ, публикувана в ДВ бр.95 от 28.10.2003г. е бил длъжен да уведоми работодателя си за наличието на едноличната му фирми, в който той е едноличен собственик и управител, което той не е сторил.

Не е предприел и действия, за да впише заличаване на посочените търговски фирми по предвидения в ТЗ ред и срок, за да може да работи по трудово правоотношение в общинската администрация.

Това той не е сторил и не може да черпи права от виновното си поведение.

Законодателят изрично е предвидил, че при наличие несъвместимост в случаите по чл. 107а КТ, работодателят е длъжен да прекрати трудовия договор на съответното лице, без предизвестие, което задължение, със заповедта, предмет на спора,

работодателят е изпълнил.

Той е упражнил субективното си потестативно право да прекрати трудовото правоотношение на жалбоподателя, след като е било установено по категоричен начин основанийето за това. / арг. и чл.328, ал.1, т.12 от КТ/.

Тази заповед е правилна и законосъобразна./арг. чл.330, ал.2, т.7 и 8, във вр. с чл.126 т.12 КТ и Указания на МТСП №08-285 от 16.07.2004г., относно задължителното уведомяване на работодателя за наличие на несъвместимост с изпълняваната работа и Р № 946 от 14.05.2002г., по гр.д. №128982001г. на III ГО, ВКС/.

Несъстоятелно е становището на жалбоподателя, изразено по съществото на спора, че в конкретния случай трудовото правоотношение е на общински служител, а не на държавен служител и по тази причина решението на съда било незаконосъобразно.

По това възражение настоящият съдебен състав намира следното: въпреки, че ищецът е работил в общинската, а не в държавната администрация, то забраната на чл. 107а, ал. 1, т. 2 КТ важи и за него, тъй като законодателят е използвал общото понятие „държавна администрация“ за обозначаване както на централната, така и на териториалната администрация на изпълнителната власт, каквато е и общинската администрация съгласно чл. 38, ал.2, т.2 от Закона за администрацията.

Правилно районния съд е преценил, че по отношение на ищеца съществувала предвидената в закона несъвместимост между заеманата от него длъжност в Община Р. и качеството му на управител в търговско дружество, поради което съдът приема за доказано от страна на работодателя наличието на законовото основание за прекратяване на трудовото правоотношение по реда на чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ, а именно – от работодателя без предизвестие.

В мотивите на заповедта за уволнение на жалбоподателя, изрично е посочена съществуващата нормативна забрана, работещите лица в държавната администрация /арг.чл.38 Закона за държавната администрация/, да са еднолични търговци и да са управители или неограничено отговорни съдружници в търговски дружества и доказателствата, на при чието наличие е констатирано основанийето за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца.

Правилно и законосъобразно работодателят като е констатирал наличието на тези факти, които съществуват и в момента, е приел, че е налице несъвместимост с заеманата длъжност и е прекратил трудовото правоотношение на ищеца.

Законодателят е приел, че след като претенцията в частта ѝ за отмяна заповедта за уволнение като незаконосъобразна, са неоснователни и исковете за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, както и за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа, както и този за заплащане на мораторна и законна лихва върху обезщетението, са неоснователни и следва да се отхвърлят.

Претенцията, в посочените части, може да се уважи само при положение, че главният иск за отмяна заповедта за уволнение и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност е основателен, а в този случай този иск не е основателен. Този извод се потвърждава от всички, събрани и представени по делото доказателства.

По тези съображения се приема, че обжалваното решение е обосновано и законосъобразно, съобразено с всички материално правни разпоредби, регламентиращи трудовото правоотношение на ищеца и работодателя, съобразено е с

разпоредбите на КТ и ТЗ и категорично установения факт, че той е вписан като едноличен търговец и като управител и неограничено отговорен съдружник в негово ТД.

Настоящата инстанция споделя изцяло правните изводи, отразени в обжалваното решение.

Не се установи при разглеждане на делото и постановяване на обжалваното решение да са допуснати съществени нарушения на процесуални правила и норми, водещи до неговата отмяна.

Твърденията на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни и необосновани. Те не се подкрепят от доказателствата по делото и не могат да бъдат споделени.

По разноските :

И двете страни по спора са претендирали разноски за тази инстанция.

При този изход на спора разноски такива се дължат на въззиваемата страна – Община Р. са доказани в размер на сумата 1800 лв. – за правна защита. /по представен договор №*** г./.

Мотивиран от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 194 от 29.12.2022 по гр.дело № 892/2022 по описа на Районен съд Радомир.

ОСЪЖДА О. Д. Т., с ЕГН: *****, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Община Р., с адрес: ***, представлявана от кмета П. С. А. сумата в размер на 1800,00 лева (хиляда и осемстотин лева), представляваща направени разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано в 30-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____